

Димитр. *(като я тупка по рамо)* Не бой са, азъ ще ти дамъ да я разберешъ, стига да вѣрвашъ на мене като на твой братъ. . . да, като на твой братъ; защото азъ та обичамъ както сестра и искамъ да та запознаѣ съ цивилизаціята.

Марійка. Благодарѣ, но мене ма нѣкакъ страхъ отъ тази цивилизація.

Димитр. *(стреснато)* Какъ то? какъ? . . .

Марійка. *[из Анка]* Ще ли ми дадешъ една рокля?

Анка. *[която стояше умислено]* Хж! да ти дамъ. Хай съсъ мене. *[излизатъ и двѣтѣ]*.

Димитр. *[самъ]* Твърдоглава Българка: не можъ да я докарамъ на хесапъ. Проклѣтія фанатизмъ я още владѣе. — Единъжъ да обикне тя цивилизаціята — да иска да я учѣ на французски, на дансове — азъ нея ще я турѣ на ржкж, ама не можъ още да ѣ очукамъ дебелата глава. Трѣба азъ да са сдостѣ съсъ майка ѣ, па. . . да захванж често. . . у тѣхъ. Тогазъ. . . надѣвамъ са. . . . Хж, тя ще си прави рокля. Имамъ причина. . . да ѣ занесж единъ журналъ отъ моди *[брѣква въ джеба си]* Съкамъ да имамъ единъ. . . *[изважда единъ журналъ]* Ето го отъ послѣдната мода. *[излиза]*.

ЯВЛЕНІЕ VII

Анка. *[омислена]* и Маргариди *[заловенъ подъ мисца съ нея]*.

Маргар. Трѣба да знашъ, драга Анке, че първій *амур* що запали сърдцето ми, е гвоята *деликатна, нобила и емабила персона*. Увѣрявамъ та, че ако и да съмъ ималъ *оказіи* да влѣза въ *релации* съсъ много *демуазели*, ала ни една не ма е тѣй силно *доминасвала*. О! азъ съмъ достигнжлъ до таквази *позиція*, дѣто безъ тебе, драга Анке, живогътъ ми е нула. — Разумѣвашъ ли?

Анка. Разумѣвамъ, *мосійо*, ами како да сторѣж кога баща ми е простъ челѣкъ, па не разбира.

Маргар. Казахъ ти, не трѣба да слушашъ баща си.

Анка. Иса да ма сгодява на сила съ него простака.

Маргар. Да, съ него *игнорентина*!

Анка. Ахъ, Боже! що била съмъ злочестнж.

Маргар. Не си никакъ злочестна, драга Анке, стига да ма слушашъ. — Баща ти нѣма *резон* да *форсасва* волята ти: твоя—